

Arrest

nr. 159 321 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grond gebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer, die verklaart te heten:*

naam: M(...)
voornaam: H(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Bangladesh
In voorkomend geval, ALIAS: H(...) J(...) (...) - Portugal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 27:

■ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

■ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal + aanmatiging naam/valsheid in authentieke en openbare geschriften en gebruik

PV nr BG.11.L1.010693/2015 + BG.21.LI .014142/2015 van de politie van Brugge

Betrokkene geeft een valse identiteit op

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 06.07.2013

Aan betrokkene werd op 27.08.2013 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Met dezelfde beslissing (bijlage 13 sexies) werd hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Deze beslissing wordt heden ingetrokken en wordt vervangen door de huidige beslissing hem een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal + valsheid in authentieke en openbare geschriften + aanmatiging van naam, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, N. F(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de. Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brugge
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, M(...) H(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge “*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2015. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat de minister of zijn gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, nr. 116.003, AV). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister of zijn gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van minister of zijn gemachtigde een gebonden bevoegdheid was. (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)

De exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

II.1.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.2. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.3. In de thans bestreden beslissing worden de humanitaire en medische regularisatieprocedures van verzoekende partij vermeld, doch houdt verwerende geen rekening met deze elementen.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het hoger belang van het Belgisch minderjarige dochtertje, noch met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

II.1.4. Nochtans stelt de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij werd gehoord door de politie van Brugge.

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Wat er ook van moge zijn, minstens kan gesteld worden dat de thans bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd.

Een schending van de formele motivering dient dan ook te worden aangenomen.

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.”

3.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), op grond van de volgende uiteenzetting:

“II.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

11

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.2.4. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

De thans bestreden beslissing stelt nochtans dat dit gebeurde:

'Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. (Cfr. het door PZ Brugge ingevulde administratief verslag)' (Cfr. p. 4 onderaan), doch verzoekende partij kan dit nergens uit de bestreden beslissing afleiden. Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier?

Indien verwerende partij verzoekende partij inderdaad heeft gehoord had zij kunnen rekening houden met de familiale situatie, de gezondheidssituatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 138 017 van uw Raad dd. 6 februari 2015.[...]

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht manifest geschonden."

3.3. De verzoekende partij betoogt in eerste instantie dat in de bestreden beslissing haar humanitaire en medische regularisatieprocedures worden vermeld, maar dat hiermee geen rekening wordt gehouden, net zomin als met het hoger belang van haar minderjarig Belgisch dochtertje en haar gezins- en familieleven hier in België, hetgeen in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Minstens kan worden gesteld dat de beslissing hieromtrent gebrekkig werd gemotiveerd, zodat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Verder stelt zij dat zij hieromtrent had moeten worden gehoord en dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt gesteld dat dit gebeurde, maar dat de vraag zich stelt of hier enig stuk van terug te vinden is in het dossier.

3.4. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het "administratief verslag: zwartwerk" blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat dit gehoor niet zou voldoen aan de vereisten van de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan wel als algemeen Unierechtelijk beginsel ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dit middelonderdeel wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat tijdens het verhoor afgenomen door PZ Brugge op 13 juli 2015 door de verzoekende partij op geen enkel ogenblik werd gewezen op een minderjarig Belgisch kind, een gezinsleven in België of gezondheidsproblemen. Overigens, dat in de bestreden beslissing melding zou zijn gemaakt van eerdere regularisatieprocedures, humanitaire dan wel medische, steunt op een verkeerde lezing ervan; bovendien blijken dergelijke procedures niet uit het administratief dossier. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de bewering van de verzoekende partij dat zij een minderjarig Belgisch kind zou hebben en gezondheidsproblemen: hiervan is geen spoor in het administratief dossier, de verzoekende partij heeft, zoals reeds gesteld, hierop niet gewezen toen zij haar verklaringen aflegde, en bovendien voegt zij bij het verzoekschrift ook geen enkel stuk toe dat haar beweringen zou kunnen staven. De verzoekende partij toont, gelet op deze

vaststelling, dan ook geenszins aan dat er omstandigheden zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden en waarover zij ten onrechte niet zou hebben gemotiveerd. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dan wel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de mate waarin zij nog andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert als zijnde geschonden, zij hieraan geen andere, van de hiervoor besproken grieven te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS 19 juni 2014, nr. 227.763, Ureel).

3.7. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS